

ما در مدرسه‌ی افروز اعتقاد داریم که فرهنگ، مشارکت اجتماعی، مسئولیت‌های فردی و مدنی پیوندی گسست‌ناپذیر با آموزش دارند. به باور ما کلاس درس فقط فضایی برای کسب دانش نیست؛ این هدف با پرورش مهارت‌های اجتماعی و کسب دانش هم تنیده و تفکیک‌ناپذیرند. موضوع کلاس درس هرچه باشد -ریاضی یا علوم اجتماعی- امکانی است برای تمرین مهارت‌های اجتماعی با دانش‌آموزان و به عقیده‌ی ما ارتقای این مهارت‌ها اگر مهم‌تر از افزایش علم و دانش کودکان و نوجوانان نباشد، از آن کم‌اهمیت‌تر نیست. به همین منظور قصد داریم با برگزاری دوره‌ها و کارگاه‌هایی در مدرسه‌ی افروز، بازی‌ها و فعالیت‌هایی عملی برای کودکان و نوجوانان معرفی کنیم، درباره‌ی مهارت‌ها و روش‌های تسهیلگری این مفاهیم در کلاس درس به بحث و گفت‌وگو بپردازیم، و راهکاری عملی برای پیاده‌سازی این مفاهیم در کلاس درس را با هم تجربه کنیم.

مدرسه‌ی افروز دو اصل «آموزش مشارکتی» و «کاربردی بودن مطالب» را سرلوحه‌ی فعالیت‌های خود قرار داده و دوره‌های آموزشی را به گونه‌ای تدوین کرده است که همگام با معرفی هر مفهوم نظری، نحوه‌ی انتقال آن به دانش‌آموزان هم به بحث و گفت‌وگو گذاشته می‌شود. امیدواریم با تمرکز بر مهارت تسهیلگری، و هم‌فکری و گفت‌وگو درباره‌ی آن بتوانیم راهکارها و شیوه‌هایی جدید و کاربردی و خلاق پیدا کنیم تا از این طریق تمرین مهارت‌های اجتماعی و بالا بردن میزان مشارکت دانش‌آموزان در کلاس درس محقق شود. ما در مدرسه‌ی افروز بر این باوریم که می‌توان با چشم‌انداز «جامعه‌ی فردا را با هم بسازیم» از فرصت‌های موجود در کلاس درس بهره‌جست و برای تبدیل دانش‌آموزان به شهروندانی آگاه و مؤثر کوشید.

(در صورت استفاده از منابع افروز، لطفاً ذکر منبع را فراموش نکنید. متشکریم)

یادگیری مشارکتی...مداخله فعال در کلاس درس [۱]

این برگه‌ی راهنما برای کمک به والدین و معلمان‌ی تهیه شده است که فرزندان یا دانش‌آموزان آن‌ها دچار مشکلات رفتاری یا احساسی هستند، تا بتوانند بهترین فرصت‌های آموزشی ممکن را برای آن‌ها فراهم کنند. کارن اسمیت، از محققان و آموزشگران مؤسسه اتحاد محلی، وابسته به دانشکده‌ی علوم تربیتی دانشگاه مینه‌سوتا نویسنده این مجموعه است.

ترجمه: گروه آموزش مدرسه افروز

یادگیری مشارکتی مستلزم همکاری گروهی دانش‌آموزان با یکدیگر است. این روش از چند جهت برای دانش‌آموزان مفید است. نیرو و حمایت مثبتی برای یادگرفتن مهارت‌ها و مطالب درسی میان هم‌سالان ایجاد می‌کند، مهارت‌های لازم برای کار در گروه‌های کوچک و همچنین مهارت‌های میان‌فردی را پرورش می‌دهد، مسئولیت‌پذیری و پاسخ‌گویی فردی را تشویق می‌کند و بستر لازم برای یادگیری و تمرین مهارت‌های اجتماعی را فراهم می‌کند.

توانایی انجام فعالیت مشارکتی، مهارتی بسیار مهم است که معمولاً در فرآیند آموزش رسمی نادیده گرفته می‌شود. این مقاله به شرح خلاصه‌ی مؤلفه‌های اساسی یادگیری مشارکتی می‌پردازد و راهکارهایی درباره‌ی نحوه‌ی مطرح کردن فعالیت‌های مبتنی بر این نوع یادگیری در کلاس درس ارائه می‌دهد.

چرا یادگیری مشارکتی مهم است؟

روش‌های مرسوم یادگیری در مدرسه، اغلب بسیار منفعلانه است. از دانش‌آموزان انتظار می‌رود که سر جای‌شان بنشینند، گوش کنند، یاد بگیرند و به‌خاطر بسپارند. اما یادگیری مشارکتی با خلق فضایی که در آن آموزش و یادگیری میان خود بچه‌ها اتفاق می‌افتد، آن‌ها را به‌طور فعال در فرآیند یادگیری مشارکت می‌دهد؛ به‌طوری‌که همه‌ی اعضا برای مشارکت در رسیدن گروه به اهداف تعیین‌شده، تحت فشار مثبت قرار می‌گیرند. به‌علاوه در این روش قرار است همه‌ی اعضا به اهداف معین برسند و برای تحقق این هدف از همه‌ی دانش‌آموزان حمایت می‌شود.

تجربه‌ی یادگیری مشارکتی در یک نظام آموزشی که معمولاً فردگرایی و تکرّوی را ترویج می‌کند، این درک را به وجود می‌آورد که برای رسیدن به موفقیت باید با دیگران در ارتباط بود و به آن‌ها اعتماد کرد. این احساس وابستگی متقابل برای عملکرد موفق و رضایت‌بخش در جهان آدم‌بزرگ‌ها حیاتی است.

و در نهایت؛ یکی از با ارزش‌ترین کارکردهای یادگیری مشارکتی آموزش مهارت‌های میان‌فردی و اجتماعی است. گروه‌های مشارکتی، به‌ویژه در کار با دانش‌آموزانی که مشکلات رفتاری دارند، فضایی امن و صمیمی به وجود می‌آورد که در آن، دیگر اعضای گروه مهارت‌های اجتماعی را شکل می‌دهند. در واقع یک گروه مشارکتی جایی است که دانش‌آموزان می‌توانند در آن مهارت‌های جدید را تمرین کنند.

چه مهارت‌هایی برای موفقیت یادگیری مشارکتی لازم است؟

ایجاد «احساس وابستگی متقابل مثبت» برای موفقیت یادگیری مشارکتی لازم است. وابستگی متقابل مثبت یعنی احساس اینکه مشارکت و هم‌یاری هریک از اعضای گروه، با ارزش است و دستیابی به هدف گروه، بدون مشارکت هر کدام از اعضا اگر غیرممکن نباشد، بسیار سخت است.

جانسون و جانسون (۱۹۹۱) مهارت‌هایی را که باید در گروه‌های مشارکتی به دانش‌آموزان آموخت و فرصت تمرین آن‌ها را برای دانش‌آموزان فراهم کرد، به این ترتیب فهرست می‌کنند.

هدف‌گذاری: اولین قدم برای خلق فضای وابستگی متقابل مثبت، تعیین اهداف مشترکی است که دستیابی به آن‌ها تنها در صورت مشارکت همه‌ی اعضا ممکن می‌شود. هدف باید طوری طراحی شود که تمام اعضای گروه در قبال یادگیری مطالب و یادگیری دیگر اعضا احساس مسئولیت کنند.

مهارت‌های رهبری: سه مهارت کلی برای رهبری و پیشبرد یادگیری مشارکتی لازم است؛

۱- جهت‌دهی که مهارت‌هایی چون توانایی بازنگری در دستورالعمل‌ها، هشدار درباره‌ی محدودیت‌های زمانی، و پیشنهاد راهکارهایی برای پیشبرد مؤثر وظایف را شامل می‌شود.

۲- خلاصه کردن به معنی مرور موضوعاتی که در گروه خوانده شده یا درباره‌ی آن‌ها بحث شده است؛ با کمترین نیاز برای مراجعه به یادداشت‌ها □ این مرور با صدای بلند انجام می‌شود، به نحوی که همه اعضای گروه در جریان قرار بگیرند.

۳- خلق گزینه‌های پاسخ به مسأله؛ به این معنا که گزینه‌های متعددی ارائه دهد که گروه بتواند از بین آن‌ها بهترین را انتخاب کند.

مهارت‌های مشارکتی و میان‌فردی: آگاهی از مهارت‌های اجتماعی و میان‌فردی و تسلط بر به‌کارگیری آن‌ها در دانش‌آموزان متفاوت است. می‌توانید در جریان انجام یک پروژه‌ی یادگیری مشارکتی از طریق مشاهده و نظارت بر کار گروه‌ها بفهمید که دانش‌آموزان در چه زمینه‌هایی کمبود دارند و کدام مهارت‌ها باید در آن‌ها تقویت شود. برای این مهارت‌ها می‌توان چهار سطح در نظر گرفت.

۱- مهارت‌های تشکیل گروه شامل توانایی گرد هم آمدن در گروه بدون سروصدای زیاد، همراه ماندن با گروه، انجام کارها به طور سریع و بی‌وقفه، صحبت با صدای آرام، و نوبت گرفتن.

۲- مهارت‌های عملیاتی به معنای توانایی ایجاد و حفظ یک ارتباط کاری مؤثر در گروه است و این موارد را شامل می‌شود. اشتراک‌گذاری ایده‌ها و نقطه‌نظرها، درخواست از یکدیگر و از معلم برای اطلاعات بیشتر و درک استدلال‌ها، جهت‌دهی به اعضا برای متمرکز ماندن روی وظایف تعیین‌شده، تشویق اعضای گروه به مشارکت، ابراز حمایت و پذیرش ایده‌ها و هم‌پاری دیگر اعضای گروه، توضیح ایده‌های خود و بازگویی و تفسیر ایده‌های خود و دیگران.

۳- مهارت‌های روش‌مندسازی در واقع به عنوان نیروی محرک قوه‌ی استدلال عمل می‌کنند و توانایی تحلیل و استدلال را در سطوح پیشرفته توسعه می‌دهند. این مهارت‌ها چنین نمونه‌هایی را شامل می‌شود. مهارت خلاصه کردن ایده‌های پیشنهادی و مواد درسی در برابر دیگر اعضای گروه، جست‌وجو برای تأیید صحت و درستی ایده‌ها و اطلاعات، تلاش برای یافتن جزئیات از طریق تطبیق یافته‌های جدید با دانسته‌های قبلی اعضا، خلق روش‌هایی برای به خاطر سپردن اطلاعات، بررسی وضعیت درک موضوع و یادگیری دیگر اعضای گروه از طریق درخواست از آن‌ها برای توضیح فرآیندهای استدلالی‌شان، و درخواست از دیگران برای اینکه برنامه‌ریزی‌های‌شان را برای دیگر اعضای گروه توضیح دهند.

۴- مهارت‌های برهم‌گذاری مهارت‌هایی را شامل می‌شود که برای به چالش کشیدن موضوع‌ها و نتیجه‌گیری‌ها و بازاندیشی آن‌ها ضروری است. بدون این مهارت‌ها، تنوع قائل شدن در تفکر درباره‌ی موضوعات و مباحث غیر ممکن است. دانش‌آموزان باید یاد بگیرند که در عین احترام به دیدگاه‌ها و ایده‌های طرف مقابل، آن‌ها را نقد کنند، بین ایده‌های اعضای گروه و استدلال‌های آن‌ها تمایز قائل شوند، از یکدیگر بخواهند که نظرات‌شان را با استدلال‌های عقلانی و منطقی توضیح دهند، ایده‌های هم‌گروهی‌های‌شان را با اضافه کردن اطلاعات بسط دهند، ایده‌های متفاوت را واحد ادغام کنند، برای هر موضوع بیش از یک جواب پیدا کنند و کار گروه را در قیاس با دستورالعمل‌ها و زمان‌بندی اولیه ارزیابی و بازبینی کنند.

دانش‌آموزان چگونه مهارت‌های مشارکتی را یاد می‌گیرند؟

مهارت‌های مشارکتی معمولاً در مدرسه فراگرفته نمی‌شوند. نظام آموزشی، از نخستین مراحل تعلیم و تربیت در کودکان، به جای تأکید بر وابستگی متقابل و مشارکت، بر تکرار و رقابت متمرکز است. در نتیجه نمی‌توان از دانش‌آموزان انتظار داشت که بلافاصله در گروه‌های یادگیری مشارکتی موفق شوند. باید اول مهارت‌های لازم را به آن‌ها آموخت.

این مهارت‌ها ابتدا از طریق توضیح رویه‌ای (روش‌مند) آموزش داده می‌شوند. ابتدا هر مهارت، هدف آن، و اهمیت آن برای دانش‌آموزان توضیح داده می‌شود، سپس هرکدام را به طور عملی تجربه می‌کنند تا بتوانند از آن‌ها استفاده کنند. بهتر است هم اجرای مؤثر مهارت‌ها به دانش‌آموزان نشان داده شود، هم اجرای غیر مؤثر آن‌ها؛ سپس درباره تفاوت‌های آن‌ها و اینکه کدام کارآمدتر است بحث و گفت‌وگو شود. بعد از آن به دانش‌آموزان فرصت بدهیم که نقش‌های تعیین‌شده را تمرین و اجرا کنند. جلسه‌های اجرای این نقش‌ها، به صورت ایجاد موقعیت‌های فرضی، باید توسط معلم و خود دانش‌آموزان مرور شود، بازخورد مناسب به دانش‌آموزان داده شود، و در آخر آن‌ها باید این شانس را داشته باشند که درباره بازخوردی که گرفته‌اند تأمل کنند، سؤال کنند و اگر لازم است بیشتر تمرین کنند.

چه طور می‌توانم یادگیری مشارکتی را وارد درس‌هایم کنم؟

فهرست زیر مجموعه‌ای از فعالیت‌هایی است که جانسون و جانسون (۱۹۹۱) به عنوان روش‌های ساده و سریع معرفی یادگیری مشارکتی در کلاس و آغاز کار با آن پیشنهاد کرده‌اند.

معلم هم بشویم: از دانش‌آموزان بخواهید که به مدت سه تا پنج دقیقه یکی از موضوع‌های درسی را برای بغل دستی‌شان توضیح دهند، سه نکته مهم درس را خلاصه کنند، یک سؤال طرح کنند، یا هر کار دیگری که با موضوع درس جور در می‌آید، انجام دهند.

پازل: هر عضو گروه یک بخش از درس را می‌خواند و یاد می‌گیرد، بعد از آن باید همان بخش را به دیگر اعضای گروه آموزش دهد.

فعالیت‌های پیش و پس از تدریس: قبل از اینکه آموزش درس جدید را آغاز کنید، از دانش‌آموزان بخواهید در گروه‌های‌شان به روش بارش فکری هر چه را درباره‌ی موضوع می‌دانند، به یاد بیاورند و پیش‌بینی کنند که چه چیزهایی یاد خواهند گرفت. بعد از پایان تدریس، آن‌ها را به گروه‌های‌شان برگردانید تا آنچه را یاد گرفته‌اند خلاصه و بازگو کنند. همچنین از آن‌ها بخواهید درباره‌ی اینکه به یادگیری چه موضوع‌ها و مسائلی علاقه بیشتری دارند، صحبت کنند.

مرور مشق شب: از دانش‌آموزان هر گروه بخواهید تکلیف‌هایی را که در خانه انجام داده‌اند، با هم مقایسه کنند. آن‌ها باید درباره‌ی راه حل‌ها و جواب‌های متفاوت گفت‌وگو کنند، جواب‌های‌شان را اصلاح کنند و توضیح دهند که چرا آن را عوض کرده‌اند. سپس گروه می‌تواند همه‌ی تکلیف‌ها را تحویل دهد و یکی را به عنوان محصول نهایی مشخص کند.

بگو چه کتابی خوانده‌ای: دانش‌آموزان را به گروه‌های دو نفره تقسیم کنید؛ قرار است هر کدام از آن‌ها درباره‌ی کتابی که به تازگی خوانده است با طرف دیگر مصاحبه کند. پس از آن هر کدام باید گزارشی کتبی یا شفاهی درباره‌ی کتابی که دیگر عضو گروه خوانده است، ارائه دهد.

نوشته‌های هم را بخوانیم: دانش‌آموزان در هر گروه نوشته‌های یکدیگر درباره‌ی یک موضوع را می‌خوانند و نقد می‌کنند. اگر از بخشی از مطلب خوش‌شان آمده با ذکر دلیل می‌نویسند. می‌توانند پیشنهادهای خود برای تغییر متن را بنویسند، اشتباه‌های نگارشی و دستور زبانی را اصلاح کنند، و در آخر درباره‌ی هر کدام از آن‌ها با دانش‌آموزی که نویسنده‌ی مقاله است، حرف بزنند.

گروه‌های یادگیری مشارکتی باید چه‌طور تشکیل شوند؟

کار را با گروه‌های کوچک دو یا سه نفره شروع کنید. گروه‌های بزرگتر به ارتباط‌های بیشتر احتیاج دارند و اگر دانش‌آموزان مهارت‌های یادگیری مشارکتی نداشته باشند، احتمال موفقیت‌شان کاهش می‌یابد.

گروه‌ها را خودتان تشکیل دهید. مطمئن شوید که گروه‌ها از نظر توانایی و مهارت‌ها، جنسیت و قومیت متنوع باشند. قرار نیست دانش‌آموزان ممتاز عضو یک گروه و ضعیف‌ترها عضو گروه دیگری باشند. درباره‌ی عضویت دوست‌های نزدیک در یک گروه اختلاف نظر وجود دارد. خیلی از کارشناسان معتقدند اگر اجازه دهید دو دوست نزدیک با هم یک گروه تشکیل دهند، نمی‌توانند روی کار اصلی تمرکز کنند و کار را با حواس پرتی پیش می‌برند. با این همه، پژوهش‌هایی هم هست که نشان می‌دهد گروه‌های دوستان معمولاً سازنده‌تر و خلاق‌تر هستند و به مراتب بالاتری از کارکرد شناختی می‌پردازند زیرا به خوبی همدیگر را می‌شناسند و لازم نیست برای شناختن یکدیگر وقت صرف کنند. علاوه بر این در گروه‌های دوستان، تمایل بیشتری برای به چالش کشیدن ایده‌ها دیده شده است. بنابراین شاید بهتر باشد برای کارهای کوتاه‌مدت دوستان نزدیک را در یک گروه قرار دهید و برای پروژه‌های دراز مدت، گروه‌هایی از دانش‌آموزانی که خیلی صمیمی نیستند، در نظر بگیرید.

چه انتظاری از رفتار گروهی دارید؟ پاسخ این سؤال را به روشنی برای دانش‌آموزان بیان کنید. گروه‌ها را در حال کار مشاهده و ارزیابی کنید، از آن‌ها بپرسید در حال انجام چه کاری هستند؟ و وقتی برای شروع کار مشکل دارند، راهنمایی‌شان کنید. وقتی دانش‌آموزان در حال کار هستند کنارشان بنشینید و درباره‌ی فرآیند کار گروهی‌شان به آن‌ها بازخورد دهید.

یادگیری مشارکتی را در تمام برنامه‌ریزی درسی‌تان وارد کنید از دانش‌آموزان بخواهید به صورت گروهی برای امتحان‌ها آماده شوند و درس را با هم دوره کنند، تمرین‌ها را به صورت گروهی انجام دهند و برای اینکه از درستی پاسخ‌ها مطمئن باشند، کار همدیگر را مرور کنند. هر چه ارتباط و تبادل نظر بیشتری بین دانش‌آموزان در جریان باشد، مشارکت فعال بالاتر می‌رود و آن‌ها بیشتر یاد می‌گیرند.

چه طور می توان مشکل های رفتاری در گروه های مشارکتی را حل کرد؟

دیشان و الیری (۱۹۸۴) روش های مواجهه با چهار مشکل رفتاری شایع را که معمولاً بیشتر از دیگر مشکلات در گروه های یادگیری مشارکتی بروز می کنند، به خصوص وقتی دانش آموزان در حال آموزش نحوه همکاری و مشارکت در گروه هستند، توضیح داده اند. این مشکل ها عبارتند از:

مشارکت گریزی منفعل: مشارکت گریزی منفعل وضعیت دانش آموزی را توصیف می کند که از گروه کناره می گیرد، به کار گروهی توجه نمی کند، سکوت می کند یا خیلی کم حرف می زند، وظیفه هایی را که در گروه به او محول شده است انجام نمی دهد و رفتارهایی از این دست دارد. به هنگام مشاهده این رفتارها می توانید روش های زیر را امتحان کنید.

از فعالیت های پازلی استفاده کنید؛ این فعالیت ها به گونه ای طراحی شده که برای تحقق اهداف گروه به اطلاعات و مشارکت همه اعضا نیاز است. در این حالت اگر عضوی که مشارکت ندارد به طور داوطلبانه وظیفه هایش را انجام ندهد و اطلاعاتش را در اختیار گروه نگذارد، اعضای دیگر فعالانه از او می خواهند که مشارکت کند و او را وارد کار می کنند.

به دانش آموزی که مشارکت نمی کند نقشی آرام و به دور از حواشی واگذار کنید که در عین حال برای موفقیت گروه حیاتی است؛ مثلاً نقش منشی یا خواننده مطالب.

گروه ها را بر اساس میانگین عملکرد همه اعضا ارزیابی کنید و به برآیندی از فعالیت همه اعضای گروه امتیاز دهید. این کار انگیزه ی گروه را برای شرکت دادن عضو منفعل بالا می برد.

مشارکت گریزی فعال: در این حالت دانش آموز در گروه فعال است، حرف می زند و در همه ی کارها مشارکت دارد، مگر کار اصلی گروه؛ ممکن است گروه را ترک کند، وسط کلاس راه برود، به عمد پاسخ های نادرست بدهد یا از همکاری با یکی از اعضای گروه امتناع کند. در چنین شرایطی می توانید از نوعی تقویت مثبت که به طور خاص مورد توجه این دانش آموز یا گروه است، استفاده کنید. این تقویت باید وابسته به موفقیت گروه باشد.

فعالیت انفرادی (مستقل): در این حالت دانش آموز به تنهایی و جدا از گروه کار می کند. در این شرایط می توانید موارد زیر را بیازمایید.

وسایل و ابزاری را که در گروه استفاده می شود، محدود کنید. مثلاً فقط «یک» مداد و «یک» برگ کاغذ، یا «یک» روزنامه، در اختیار گروه بگذارید. به این ترتیب دانش آموز به واسطه ی شریک شدن با دیگران به هنگام استفاده از ابزار و وسایل، مجبور می شود با گروه همکاری کند.

از وظیفه های پازلی استفاده کنید تا هر عضو به اطلاعات دیگر اعضا نیاز داشته باشد. در نتیجه دانش آموز برای به پایان رساندن کار، مجبور است با گروه همکاری کند.

ریاست طلبی و کنترل‌گری: در این حالت با دانش‌آموزی مواجه می‌شوید که احساس ریاست می‌کند، اجازه نمی‌دهد بقیه اعضا کار کنند، به آن‌ها دستور می‌دهد، همه‌ی کارها را خودش انجام می‌دهد، هم‌گروهی‌هایش را مسخره می‌کند و بدون مشورت با دیگران و لحاظ کردن نظر آن‌ها تصمیم می‌گیرد. در چنین مواردی می‌توانید این راه‌ها را آزمون کنید.

باز هم فعالیت‌های پازلی یک راه حل مناسب است تا دانش‌آموز نتواند کار را بدون کمک دیگران تمام کند. نقش هر کدام از اعضای گروه را به طور دقیق مشخص کنید تا باقی اعضا قدرت بیشتری به عنوان خواننده مطالب، منشی، یا نماینده‌ی گروه داشته باشند.

فرآیند امتیاز دهی را بر اساس فعالیت ضعیف‌ترین عضو گروه تنظیم کنید. به این ترتیب دانش‌آموز انحصارگرا برای کمک به دیگران، همکاری با همه‌ی اعضای گروه و تلاش برای تقویت وضعیت درسی آن‌ها تحت فشار قرار می‌گیرد.

ارزیابی در فعالیت مشارکتی چگونه است؟ چه طور باید به کار گروهی نمره بدهیم؟

جانسون و جانسون (۱۹۹۱) پیشنهادهای زیر را برای نمره دادن به فعالیت‌های مبتنی بر یادگیری مشارکتی ارائه می‌دهند: (سعی شده است که این روش‌ها به صورت ترکیبی از مسئولیت‌های فردی و موفقیت گروهی ارائه شود).

۱- نمره‌ی فردی، به علاوه‌ی امتیاز اضافه بر اساس اینکه همه‌ی اعضای گروه به معیار از پیش تعیین‌شده رسیده باشند: در این روش پس از پایان کار گروهی، هر دانش‌آموز کار فردی خودش را به پایان می‌رساند (این کار ممکن است یک امتحان، نوشتن یک مقاله، یک پروژه هنری، یا هر تکلیف دیگری باشد) و براساس این کار فردی نمره می‌گیرد. علاوه بر این؛ اگر همه‌ی اعضای گروه به معیار و استاندارد که از پیش برای ارزیابی موفقیت تعیین شده بود رسیده باشند، امتیاز اضافه به هر کدام از اعضا تعلق می‌گیرد.

۲- نمره‌ی فردی، به علاوه‌ی امتیاز اضافه بر اساس پایین‌ترین نمره‌ی گروه: در این روش پس از پایان کار گروهی، هر دانش‌آموز کار فردی خودش را به پایان می‌رساند. نمره‌ی پایانی هر دانش‌آموز جمع نمره‌اش در کار فردی با امتیاز اضافه‌ای براساس پایین‌ترین نمره‌ی اعضای گروه است.

۳- نمره‌ی فردی به اضافه میانگین نمرات اعضای گروه: در این روش پس از پایان کار گروهی، هر دانش‌آموز کار فردی خودش را به پایان می‌رساند و براساس آن نمره می‌گیرد. سپس این نمره با میانگین نمره‌های همه‌ی اعضای گروه جمع می‌شود.

۴- نمره‌ی فردی، به علاوه‌ی امتیاز اضافه بر اساس پیشرفت گروهی: در این روش پس از پایان کار گروهی، هر دانش‌آموز کار فردی خودش را به پایان می‌رساند و براساس آن نمره می‌گیرد. پس از آن اگر میانگین نمره‌های گروه نسبت به کار قبلی پیشرفت کرده باشد، امتیازی به نمره‌ی فردی اعضا اضافه می‌شود. (برای استفاده از این روش باید گروه‌بندی‌ها را ثابت نگه دارید).

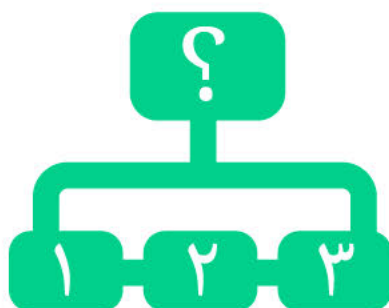
۵- جمع نمرات فردی: در این روش پس از پایان کار گروهی، هر دانش‌آموز کار فردی خودش را به پایان می‌رساند و براساس آن نمره می‌گیرد. نمره‌ی پایانی هر عضو جمع نمرات همه‌ی اعضا در کار فردی است.

۶- میانگین نمرات فردی: در این روش پس از پایان کار گروهی، هر دانش‌آموز کار فردی خودش را به پایان می‌رساند و براساس آن نمره می‌گیرد. نمره‌ی پایانی هر دانش‌آموز میانگین نمرات همه‌ی اعضای گروه در کار فردی است.

۷- نمره‌ی گروهی بر اساس یک محصول واحد: اعضای گروه با هم روی یک محصول کار می‌کنند و نمره‌ی هر کدام همان نمره‌ای است که به کار گروهی تعلق گرفته است.

۸- انتخاب برگه‌ی یک عضو به طور تصادفی: در این روش پس از پایان کار گروهی، هر دانش‌آموز کار فردی خودش را به پایان می‌رساند و براساس آن نمره می‌گیرد. سپس معلم برگه‌ی یکی از اعضا را به طور تصادفی انتخاب می‌کند. نمره‌ی این برگه به عنوان نمره‌ی همه‌ی اعضای گروه ثبت می‌شود.

۹- پایین‌ترین نمره‌ی گروه: در این روش پس از پایان کار گروهی، هر دانش‌آموز کار فردی خودش را به پایان می‌رساند و براساس آن نمره می‌گیرد. قرار بر این است که پایین‌ترین نمره‌ی گروه برای همه‌ی اعضای گروه ثبت شود. این روش به طور محسوسی عملکرد دانش‌آموزان ضعیف را بهبود می‌بخشد زیرا همه‌ی اعضای گروه با انگیزه‌ی قوی به آن‌ها کمک می‌کنند تا بهتر یاد بگیرند.

راهنمای یادگیری مشارکتی. نویسنده: د.دیشان و پ.اولیری، ۱۹۸۴
مشارکت در کلاس درس. نویسنده: د.دلیو.جانسون و آر.تی.جانسون، ۱۹۹۱

[۱] - مقاله به زبان انگلیسی در این صفحه در دسترس است.

<http://www.cehd.umn.edu/ceed/publications/tipsheets/preschoolbehavior/coop.pdf>

سؤال؟؟

با مدرسه افروز تماس بگیرید
info@afroozschool.org

